

apud Barbosam, in *Summa Apostolic. decis.*, verb. *Procurator*, n. 1.

(40. Procurator non contrahit cognationem spiritualem sibi, sed mandanti. Sacra congregat. Concil., in *Tridentina*, 16 Maii 1630; Barbos., *loc. cit.*, num. 4.

(41. Procurator pro contrahendo cum absente matrimonio potest esse diversi sexus ab illo, cujus nomine contrahit; unde potest femina contrahere pro viro, et econtra vir pro femina: agit enim non suo, sed alterius nomine. *Vide verb. MATRIMON.*, art. 1, n. 36.

(42. Nec requiritur, quod procurator sit certæ ætatis; quamvis enim c. *Qui generaliter*, ff. fin. *De procuratorib.* in 6, et l. *Minor* 51, ff. eod., juxta dicta supra num. 20, dicatur, procuratores ad negotia debere esse xvii annorum, tamen id non requiritur in matrimonio, in quo non exigitur industria procuratoris, sed tantum manifestatio consensus: unde sufficit, quod sit in ætate sufficiente ad manifestandum sui principalis consensum, quamvis nec dum esset pubes. *Vide d. verb. MATRIMONIUM*, n. 37.

(43. Impedimentum cognationis spiritualis procuratoris, qui puellam ad baptismum suscepit, non obstare, quo minus matrimonium contrahere valeat cum puella suscepta, respondit sac. congreg. Conc., in *Theatina matrimonii*, 23 Aug., et 18 Sept. 1721; apud *Thesaurum Resolutionum sacræ congreg. Conc.*

(44. Procurator generalis Observantium debet præcedere in capella Pontificia procuratori Patrum Conventualium. Sac. cong. Rit., 26 Nov. 1593, et 11 Jan. 1692, approbante sanctissimo, ut patet ex decreto ad litteram relato a Lantusca, in *Theat. regul.*, verbo *Procurator*, num. 6, ut infra.

« Viso memoriali pro procuratore generali ordinis Minorum Sancti Francisci de Observantia sanctissimo domino Nostro porrecto, et a Sanctitate Sua congregationi sacrarum Rituum transmissio super præcedentia eidem procuratori in capella Sanctissimi ante procuratorem generalem ejusdem ordinis conventualium competenti ac decreto alias sub die 26 Nov. 1593, ad ejusdem procuratoris de Observantia favorem facto:

« Congregatio die 21 Jan. 1602, stetit in decisio, factaque eidem sanctissimo domino Nostro (juxta ejusdem sanctissimi rescriptum) de præmissis relatione, Sanctitas Sua dicta decreta approbavit, et ab his, ad quos spectat, observari mandavit.

« P. H. card. com. »

(45. Procuratores seu officiales deputati monasteriorum monialium durare debent per triennium, et non ultra, seu de triennio in triennium mutari debent. Sacra congr. Episcop. et Regul., in *Orien.*, 16 Jul. 1615; apud Barbos., in *Summa Apost. decis.*, verb. *Procurator*, n. 3; et Monac., t. I, tit. 11, formul. 14, n. 8. (46. Imo si episcopus animadvertat non esse utiles, parumque propensos et diligentes servitio, etiam du-

rante triennio, poterit eos remove. Eadem sacra congregat., in *Surrentina*, 12 Maii 1617; apud Monac., *loc. cit.*, n. 8.

ADDITIONES EX ALIENA MANU.

(47. Procurator contrahendo, etsi regulariter non propriam, sed personam obliget mandantis, plures tamen sunt casus, in quibus propriam obligat personam.

(48. Primus casus est, si sine legitimis facultatibus contraxerit. Dicitur autem contrahere sine legitimis facultatibus, si mandato contrahendi caruerit, ut respondit Rota, in *Milevitana redditionis rationis super indemnitate*, 24 Aprilis 1740, § 3, cor. *reverendiss. Molin.* (49. Idem est, si mandatum fuerit revocatum, nec juvatur ambiguitate revocationis, et credulitate ratificationis, et vanum est dicere *putabam*, ut firmavit idem sacrum Tribunal, in *Romana frumenti super reservatis*, 7 Mart. 1742, cor. *eodem*.

(50. Alter casus est, si procurator habeat mandatum, sed mandans sit *exterus, et ignoti nominis*; Rota, *dict. Romana frumenti super reservatis*, 7 Mart. 1742, cor. *eodem*.

(51. Tertius casus est, si substituerit, et substitutus male se gesserit. Et nota id locum sibi vindicare, etiamsi procurator facultate substituendi donatus fuerit, modo facultas substituendi non sit directa in certam personam. Confer Rot., in *Romana pecuniaria*, 9 Decemb. 1743, cor. *reverend. P. D. Canillac decano*, ubi quando procurator non teneatur pro male gestis a substituto.

* Multa sunt onera defensorum, quæ hic non recensentur, sed unusquisque per se videt, procuratorem in re aliena se gerere debere, ac si de re propria ageretur. Sed si procurator officio functus sit vel defecerit, tum ipsi, tum domino competit actio. « Si quidem ea obligatio, quæ inter dominum et procuratorem consistere solet, mandati actionem parit. L. 42, § 2, ff. hoc tit. Unde procurator ut in cæteris quoque negotiis gerendis, ita et in litibus bona fide rationem reddere debet. Itaque quod ex lite consecutus erit, sive principaliter ipsius rei nomine, sive extrinsecus ob eam rem debet mandati iudicio restituere, usque adeo ut etsi per errorem, aut injuriam iudicis non debitum consecutus fuerit, id quoque reddere debeat l. 46, § 4, ff. eod. Item contra, quod ob rem iudicatam procurator solverit, contrario mandati iudicio recuperare debet d. l., § 5. Nam litis impendia bona fide facta, vel ab actoris procuratore, vel a rei debere ei restitui æquitas suadet d. l., § 6. Pœnam autem quam ex suo delicto præstitit recuperare non debet, *ibid.*, § 8. »

« Aliquando tamen non contrahitur obligatio mandati sicut evenit, cum in rem suam procuratorem præstamus, eoque nomine iudicatum solvi promittimus. Nam si ex ea promissione aliquid præstiterimus, non mandati, sed ex vendito, si hæreditatem vendidimus (finge: hæres vendidit hæreditatem, deinde is hæres conventus a

creditorum hæreditario emptorem dedit procuratorem pro quo *iudicatum solvi* promissit) vel ex pristina causa mandati agere debemus, ut sit cum fidejussor reum procuratorem dedit. » L. 42, § 2, vers. *Aliquando*,

ff. hoc lit. Id est ex illo pristino mandato, quod contractum est cum reus mandavit fidejussori, ut pro ipso fidejuberet, non ex illo mandato, quo fidejussor mandavit reo, ut ipsum adversus creditorem defenderet*.

PRODIGALITAS.

Vid. tom. I, verb. AVARITIA, n. 13 et 14

PROFESSIO FIDEI.

Vide verb. FIDEI PROFESSIO.

PROFESSIO REGULARIS.

Vide verb. REGULARIS PROFESSIO.

PROPOSITIONES DAMNATÆ.

(1. *Propositiones damnatæ in conciliis Carthaginiensi et Milevitano annis 411 et 416 in causa Pelagianorum, habitis ex capite secundo Appendicis De damnatis propositionibus theologiæ moralis P. Gabrielis Antoine a P. Philippo a Carboneano subjectæ.*

1. Naturaliter potest implere legem, qui vult, et Deus legem ad adiutorium dedit.

2. Ad perficiendam justitiam, et Dei mandata complenda, sola humana sufficere potest natura.

3. Parvuli propter salutem, quæ per Salvatorem Christum datur, baptizandi non sunt.

4. Potest homo in hac vita, præceptis Dei cognitis, ad tantam perfectionem justitiæ sine adiutorio gratiæ Salvatoris, per solum liberæ voluntatis arbitrium pervenire, ut etiam non sit necessarium dicere: *Dimitte nobis debita nostra.*

5. Illud, et ne nos inferas in tentationem, non ita intelligendum, tanquam divinum adiutorium poscere debeamus, ne in peccatum tentati decidamus, quoniam hoc in nostra positum est potestate, et ad hoc implendum sola sufficit hominis voluntas.

6. Non est orandus Deus ut contra peccati malum, et ad operandam justitiam sit noster adjutor.

7. Non opitulatur parvulis ad consequendam vitam æternam Christianæ gratiæ sacramentum.

(2. *Propositio abbatis Joachim, De unione divinæ Trinitatis in natura, damnata in concilio Lateranensi IV, sub Innocentio III, anno 1215. Collect. concilior., edit. Venetæ, anno 1730, tom. XIII, col. 929 seqq.*

1. Unitas divinarum personarum in natura non est vera et propria, sed quasi collectiva et similitudinaria, quemadmodum dicuntur multi homines unus populus, et multi fideles una Ecclesia.

(3. *Propositiones duæ, altera De usuris, altera De anima rationali, a Clemente V, in concilio generali Viennensi, anno 1311, damnatæ; illa Clementinar., lib. 1, tit., cap. 1, Fidei catholicæ, hæc lib. v, lit. 5, cap. unic. Ex gravi.*

1. Exercere usuras non est peccatum.

2. Anima rationalis non est vere et proprie forma corporis humani.

(4. *Propositiones Beguardorum et Beguinarum ab eodem Pontifice in eodem concilio damnatæ, Clementinarum lib. v, tit. 3, cap. 3, Ad Nostrum.*

1. Homo in vita præsentis tantum, et talem perfectionis gradum potest acquirere, quod reddatur penitus impeccabilis, et amplius in gratia proficere non valebit. Nam (ut dicitur) si quis potest semper proficere, posset aliquis Christo perfectior inveniri.

2. Jejunare non oportet hominem, nec orare, postquam gradus perfectionis huiusmodi fuerit assecutus, quia tunc sensualitas est ita spiritui et rationi subjecta, quod homo potest libere concedere corpori quidquid placet.

3. Illi qui sunt in prædicto gradu perfectionis et spiritali libertatis, non sunt humanæ subjecti obedientiæ, nec ad aliqua præcepta Ecclesiæ obligantur. Quia (ut asserunt) ubi spiritus Domini, ibi libertas (II Cor. III, 17.)

4. Homo potest ita finalem beatitudinem secundum omnem gradum perfectionis in præsentis assequi, sicut eam obtinebit in vita beata.

5. Quælibet intellectualis creatura in seipsa naturaliter est beata, et anima non indiget lumine gloriæ ipsam elevante ad Deum videndum, et eo beate fruendum.

6. Se in actibus exercere virtutum est hominis imperfecti, et perfecta anima licentiat a se virtutes.

7. Mulieris osculum (cum ad hoc natura non inclinet) est peccatum mortale; actus autem carnalis (cum ad hoc natura inclinet) peccatum non est, maxime cum tentatur exercens.

8. In elevatione corporis Christi non debent assurgere, nec eidem reverentiam exhibere, asserentes, quod esset imperfectionis ejusdem, si a puritate et altitudine suæ contemplationis tantum descenderent, quod circa mysterium, seu sacramentum Eucharistiæ, aut circa passionem humanitatis Christi aliqua cogitent.

(5. *Propositiones Joannis de Poliacio docto-*

ris Parisiensis damnata a Joanne XXII, constit. Vas electionis, Extravag. Commun., lib. v, tit. De hæreticis, cap. 11, et Collect. concilior., edit. citatæ 1731, tom. XV, col. 156 seqq.

1. Confessi fratribus habentibus licentiam generalem audiendi confessiones, tenentur eadem peccata, quæ confessi fuerant, iterum confiteri proprio sacerdoti.

2. Stante omnis utriusque sexus edicto in concilio generali, Romanus Pontifex non potest facere, quod parochiani non teneantur omnia peccata sua semel in anno proprio sacerdoti confiteri (quem dicit esse parochianum curatum). Imo nec Deus posset hoc facere, quia (ut dicebat) implicat contradictionem.

3. Papa non potest dare licentiam generalem audiendi confessiones, imo nec Deus, quin confessus habenti licentiam teneatur eadem confiteri proprio sacerdoti, quem dicit esse (ut præmittitur) proprium curatum.

(6. *Propositio de paupertate Christi et apostolorum, ab eodem Joanne XXII damnata, ut hæretica, in Extravag. Cum inter nonnullos, et Quia quorundam. Extravag. Joannis XXII, tit. 15, De verbor. signif., cap. 4 et 5.*

1. Christus et apostoli, in iis quæ habuisse leguntur, tantum habuerunt absque jure aliquo simplicem usum facti.

(7. *Propositiones quinque Marsilii Patavini et Joannis de Janduno ab eodem Joanne XXII damnatæ const. Licet juxta. Apud Odoricum Raynaldum, in Annalibus ecclesiasticis, ad annum Christi 1327, n. 28 seqq.*

1. Illud, quod de Christo legitur in Evangelio beati Matthæi, quod ipse solvit tributum Cæsari, quando staterem sumptum ex ore piseis, illis, qui petebant didrachma, jussit dari, hoc fecit non condescensive, et liberalitate suæ pietatis, sed necessitate coactus.

2. Beatus Petrus apostolus non fuit plus caput Ecclesiæ, quam quilibet aliorum apostolorum; nec habuit plus auctoritatis, quam habuerunt alii apostoli, et Christus nullum caput reliquit Ecclesiæ, et nullum fecit vicarium suum.

3. Ad imperatorem spectat corrigere Papam et punire, ac instituere et destituere.

4. Omnes sacerdotes, sive sit Papa, sive archiepiscopus, sive sacerdos simplex quicumque, sunt æqualis auctoritatis et jurisdictionis ex institutione Christi; sed quod unus habet plus alio, hoc est secundum quod imperator concessit plus, vel minus, et sicut concessit, revocare potest.

5. Papa vel tota Ecclesia simul sumpta, nullum hominem, quantumcunque sceleratum, potest punire punitione coactiva, nisi imperator daret eis auctoritatem.

(8. *Articuli 45 Joannis Wicleff a synodo Constantiensi damnati sess. viii, Collect. concilior., cit. edit., tom. XVI, col. 119 seqq., tum a Martino V, const. Inter cunctas, tom. eod., col. 751 et seqq.*

1. Substantia panis materialis, et similiter substantia vini materialis remanent in sacramento altaris.

2. Accidentia panis non manent sine subiecto in eodem sacramento.

3. Christus non est in eodem sacramento identice, et realiter in propria præsentia corporali.

4. Si episcopus vel sacerdos existat in peccato mortali, non ordinat, nec consecrat, non conficit, non baptizat.

5. Non est fundatum in Evangelio, quod Christus missam ordinaverit.

6. Deus debet obedire diabolo.

7. Si homo fuerit debite contritus, omnis confessio exterior est sibi superflua et inutilis.

8. Si Papa sit præscitus et malus, et per consequens membrum diaboli, non habet potestatem super fideles sibi ab aliquo datam, nisi forte a Cæsare.

9. Post Urbanum VI, non est aliquis recipiendus in Papam, sed vivendum est more Græcorum sub legibus propriis.

10. Contra Scripturam sacram est, quod viri ecclesiastici habeant possessiones.

11. Nullus prælatus debet aliquem excommunicare; nisi prius sciat eum excommunicatum a Deo, et qui sic excommunicat, fit ex hoc hæreticus vel excommunicatus.

12. Prælatus excommunicans clericum, qui appellavit ad regem, vel ad concilium regni, eo ipso traditor est regis et regni.

13. Illi, qui dimittunt prædicare, sive audire verbum Dei nisi propter excommunicationem hominum, sunt excommunicati, et in Dei judicio traditores Christi habebuntur.

14. Licet alicui diacono vel presbytero prædicare verbum Dei absque auctoritate Sedis Apostolicæ sive episcopi catholici.

15. Nullus est dominus civilis, nullus est prælatus, nullus est episcopus, dum est in peccato mortali.

16. Domini temporales possunt ad arbitrium suum auferre bona temporalia ab ecclesia, possessionatis habitualiter delinquentibus, id est ex habitu, non solum actu delinquentibus.

17. Populares possunt ad suum arbitrium dominos delinquentes corrigere.

18. Decimæ sunt puræ eleemosynæ, et possunt parochiani propter peccata suorum prælatorum ad libitum suum eas auferre.

19. Speciales orationes applicatæ uni personæ per prælatos vel religiosos, non plus prosunt eidem, quam generales cæteris paribus.

20. Conferens eleemosynam fratribus est excommunicatus eo facto.

21. Si aliquis ingreditur religionem privatam qualemcunque, tam possessionatorum quam Mendicantium, redditur ineptior et inhabilior ad observationem mandatorum Dei.

22. Sancti instituentes religiones privatas sic instituendo peccaverunt.

23. Religiosi viventes in religionibus privatis non sunt de religione Christiana.

24. Fratres tenentur per laborem manuum victum acquirere, et non per mendicitatem.

25. Omnes sunt Simoniaci, qui se obligant orare pro aliis, eis in temporalibus subvenientibus.

26. Oratio præsciti nulli valet.

27. Omnia de necessitate absoluta eveniunt.

28. Confirmatio juvenum, clericorum ordinatio, locorum consecratio reservantur Papæ et episcopis propter cupiditatem lucri temporalis et honoris.

29. Universitates, studia, collegia, graduationes et magisteria, quæ in eisdem sunt vana gentilitate introducta, tantum prosunt Ecclesiæ sicut diabolus.

30. Excommunicatio Papæ vel cujuscunque prælati non est timenda, quia est censura Antichristi.

31. Peccant fundantes claustra, et ingredientes sunt viri diabolici.

32. Ditare clerum est contra regulam Christi.

33. Sylvester Papa et Constantinus imperator errarunt Ecclesiam dotando.

34. Omnes de ordine Mendicantium sunt hæretici, et dantes eis eleemosynas excommunicati.

35. Ingredientes religionem aut aliquem ordinem, eo ipso inhabiles sunt ad observanda divina præcepta, et per consequens ad perveniendum ad regnum cælorum, nisi apostataverint ab eisdem.

36. Papa cum omnibus clericis suis possessionem habentibus sunt hæretici, eo quod possessiones habent, et consentientes eis, omnes videlicet domini sæculares, et cæteri laici.

37. Ecclesia Romana est synagoga Satanæ, nec Papa est proximus et immediatus vicarius Christi et apostolorum.

38. Decretales epistolæ sunt apocryphæ, et seducunt a fide Christi, et clerici sunt stulti, qui student eis.

39. Imperator, et domini sæculares sunt seducti a diabolo, ut Ecclesiam dotarent bonis temporalibus.

40. Electio Papæ a cardinalibus, a diabolo est introducta.

41. Non est de necessitate salutis credere Romanam Ecclesiam esse supremam inter alias Ecclesias.

42. Fatuum est credere indulgentiis Papæ et episcoporum.

43. Juramenta illicita sunt, quæ fiunt ad corroborandos humanos contractus et commercia civilia.

44. Augustinus, Benedictus, Bernardus damnati sunt, nisi pœnituerint de hoc quod habuerunt possessiones, et instituerunt, et intraverunt religiones, et sic a Papa usque ad ultimum religiosum omnes sunt hæretici.

45. Omnes religiones indifferentem introductæ sunt a diabolo.

(9. *Articuli 30 Joannis Hus damnati ab eadem synodo, sess. xv, tom. cit. Collect. concilior., col. 284 et seq., et a Martino V,*

const. Inter cunctas, tom. eod. col. 758 seqq.

1. Unica est sancta universalis Ecclesia, quæ est prædestinatorum universitas.

2. Paulus nunquam fuit membrum diaboli, licet fecerit quosdam actus actibus Ecclesiæ malignantium consimiles.

3. Præsciti non sunt partes Ecclesiæ, cum nulla pars ejus similiter excidat ab ea, eo quod prædestinationis charitas, quæ ipsam ligat, non excidat.

4. Duæ naturæ divinitas et humanitas sunt unus Christus.

5. Præscitus, etsi aliquando est in gratia secundum præsentem justitiam; tamen nunquam est pars Sanctæ Ecclesiæ, et prædestinatus semper manet membrum Ecclesiæ, licet aliquando excidat a gratia adventitia, sed non a gratia prædestinationis.

6. Sumendo Ecclesiam pro convocatione prædestinatorum, sive fuerint in gratia, sive non, secundum præsentem justitiam, isto modo Ecclesia est articulus fidei.

7. Petrus non est nec fuit caput Ecclesiæ sanctæ catholicæ.

8. Sacerdotes quomodolibet criminoso viventes sacerdotii polluant potestatem, et sicut filii infideles sentiunt infideliter de 7 sacramentis Ecclesiæ, de clavibus, officiis, censuris, moribus, cæremoniis et sacris rebus Ecclesiæ, veneratione reliquiarum, indulgentiis et ordinibus.

9. Papalis dignitas a Cæsare inolevit, et Papæ perfectio et institutio a Cæsaris potentia emanavit.

10. Nullus sine revelatione assereret rationabiliter de se vel alio, quod esset caput Ecclesiæ particularis, nec Romanus Pontifex est caput Romanæ Ecclesiæ particularis.

11. Non oportet credere quod iste, quicumque est, Romanus Pontifex, sit caput cujuscunque particularis Ecclesiæ sanctæ, nisi Deus eum prædestinaverit.

12. Nemo gerit vicem Christi vel Petri, nisi sequatur eum in moribus, cum nulla alia sequela sit pertinentior, nec aliter recipiat a Deo procuratoriam potestatem, quia ad illud officium vicariatus requiritur, et morum conformitas et instituentis auctoritas.

13. Papa non est verus et manifestus successor apostolorum principis Petri, si vivit moribus contrariis Petro; et si quærit avaritiam; tunc est vicarius Judæ Iscariot. Et pari evidentia, cardinales non sunt veri et manifesti successores collegii aliorum apostolorum Christi, nisi vixerint more apostolorum, servantes mandata et consilia Domini nostri Jesu Christi.

14. Doctores ponentes quod aliquis per censuram ecclesiasticam emendandus, si corrigi noluerit, sæculari judicio est tradendus, pro certo sequuntur in hoc Pontifices, scribas et Phariseos, qui Christum non volentem eis obedire in omnibus, dicentes: *Nobis non licet interficere quemquam* (Joan. xviii, 31), ipsum sæculari judicio

tradiderunt, et quod tales sint homicidæ graviores quam Pilatus.

15. Obedientia ecclesiastica est obedientia secundum ad inventionem sacerdotum Ecclesiæ, præter expressam auctoritatem Scripturæ.

16. Divisio immediata humanorum operum est, quod sunt vel virtuosa, vel vitiosa, quia si homo est vitiosus et agit quidquam, tunc agit vitiose; et si est virtuosus et agit quidquam, tunc agit virtuose, quia sicut vitium quod crimen dicitur, seu mortale peccatum, inficit universaliter actus hominis vitiosi, sic virtus vivificat omnes actus hominis virtuosus.

17. Sacerdotes Christi viventes secundum legem ejus, et habentes Scripturæ notitiam et affectum ad ædificandum populum debent prædicare, non obstante prætensa excommunicatione. Quod si Papa vel aliquis prælatus mandat sacerdoti sic disposito non prædicare, non debet subditus obedire.

18. Quilibet prædicantis officium de mandato accipit, qui ad sacerdotium accedit, et illud mandat debet exequi, prætensa excommunicatione non obstante.

19. Per censuras ecclesiasticas excommunicationis, suspensionis et interdicti ad sui exaltationem clerus populum laicalem sibi suppeditat, avaritiam multiplicat, malitiam protegit, et viam præparat Antichristo; signum autem evidens est, quod ab Antichristo tales procedunt censuræ, quas vocant in suis processibus fulminationes, quibus clerus principalissime procedit contra illos qui denudant nequitiam Antichristi, qui clerum pro se maxime usurpabit.

20. Si Papa est malus, et præsertim si est præscitus, tunc ut Judas apostolus est diaboli, fur et filius perditionis, et non est caput sanctæ militantis Ecclesiæ, cum nec sit membrum ejus.

21. Gratia prædestinationis est vinculum, quo corpus Ecclesiæ, et quodlibet ejus membrum jungitur Christo capiti insolubiliter.

22. Papa vel prælatus malus et præscitus est æquivoce pastor, et vere fur et latro.

23. Papa non debet dici sanctissimus, etiam secundum officium, quia alias rex deberet etiam dici sanctissimus secundum officium, et tortores et præcones dicerentur sancti; imo etiam diabolus deberet dici sanctus, cum sit officarius Dei.

24. Si Papa vivat Christo contrarie, etiamsi ascenderet per ritam et legitimam electionem secundum constitutionem humanam vulgatam, tamen aliunde ascenderet, quam per Christum, dato etiam, quod intraret per electionem a Deo principaliter factam: nam Judas Iscariotes rite et legitime est electus a Deo Christo Jesu ad episcopatum, et tamen ascendit aliunde ad ovile ovium.

25. Condemnatio 43 articuli Joannis Wicleff per doctores facta est irrationabilis, et iniqua, et male facta, et ficta est causa per eos allegata, videlicet ex eo quod nullus eorum sit catholicus, sed quilibet eorum

aut est hæreticus, aut erroneus, aut scandalosus.

26. Non eo ipso, quo electores, vel major pars eorum consenserit viva voce secundum ritum hominum in personam aliquam, eo ipso illa persona est legitime electa, vel eo ipso est verus, et manifestus successor, vel vicarius Petri apostoli, vel alterius apostoli in officio ecclesiastico; unde sive electores bene vel male elegerint, operibus electi debemus credere, nam eo ipso, quo quis copiosius operatur meritorie ad profectum Ecclesiæ, habet a Deo ad hoc copiosius facultatem.

27. Non est scintilla apparentiæ, quod oporteat esse unum caput in spiritualibus regens Ecclesiam, quod semper cum Ecclesia ipsa militante conversetur et conservetur.

28. Christus sine talibus monstruosis capitibus per suos veraces discipulos sparsos per orbem terrarum melius suam Ecclesiam regularet.

29. Apostoli et fideles sacerdotes Domini strenue in necessariis ad salutem regularunt Ecclesiam, antequam Papæ officium foret introductum: sic facerent, deficiente per summe possibile Papa, usque ad diem judicii.

30. Nullus est dominus civilis, nullus est prælatus, nullus est episcopus, dum est in peccato mortali.

(10. *Propositio de occisione tyranni damnata a synodo Constantiensi, sess. xv, tom. eod. collect. cit. col. 262, quam condemnationem innovavit, et quatenus opus esset, approbavit et confirmavit Paulus V, const. Cura Dominicæ gregis, Bullarii Romani edit. Roman. ; Mainard., tom. V, part. iv, pag. 170.*)

Quilibet tyrannus potest et debet licite et meritorie occidi per quemcumque vassallum suum vel subditum, etiam per clanculares insidias et subtiles blanditias, vel adulationes; non obstante quocumque præstito juramento seu confederatione factis cum eo, non expectata sententia vel mandato judicis cujuscumque.

(11. *Propositiones 17 Nicolai Serurarii ex propositionibus ejusdem damnatis a Martino V, const. Ad hoc præcipue, Bullar. Rom., edit. cit., tom. III, part. II, pag. 435 et seq.*)

1. Charitas est ad Deum, et proximum, et non ad se ipsum.

2. Deus non remisit, nec remittere potest culpam absque prævia contritione.

3. Presbyteri publici concubinarij non habent auctoritatem seu potestatem absolventi peccatorem, et peccator confessus sacerdoti publico concubinario recedit absque absolutione.

4. Orationes et preces missales talium sacerdotum publicorum concubinariorum sunt nullius valoris, et missæ per tales concubinarios celebratæ pro defunctis aut vivis sunt nullius valoris.

5. Oratio non debet dirigi nisi ad Deum solummodo, et non ad sanctos.

6. Curati dicunt parochianis suis, quod

saltem semel in anno parochianus tenetur confiteri suo proprio curato.

7. Religiosi sunt proprii sacerdotes et veri curati.

8. Curati impediunt parochianos suos, ne dent, nec faciant elemosynas, dona, aut legata mendicantibus, et ne dicti parochiani eligant sepulturas in domibus eorumdem mendicantium.

9. Mendicantibus præsentatis, ipsis confessus licite potest recipere corpus Christi, et non potest, nec debet curatus confessor mendicantibus præfatis denegare corpus Christi; quod si denegat, dictus curatus peccat mortaliter, et est excommunicatus.

10. Statim mortali peccato commisso, peccator sub pœna peccati mortalis debet illud confiteri, antequam obliviscatur.

11. Non est mulieri opus purificari, quin imo hoc, scilicet purificari, est judaizare.

12. Presbyteri publici concubinarij sunt peiores Juda, qui de loculis apostolorum nutrit suam concubinam et suas proles.

13. Presbyteri concubinarij sunt excommunicati, et sanctum publice scienter participant.

14. Plures sacerdotes a modico tempore citra licentiaverunt suas concubinas, fide, inquam, quia occulte bibunt et comedunt cum suis concubinis, quod nullus debet pati, imo cum iisdem sacerdotibus concubinariis publicis conversantes et eos favorizantes sunt in pari peccato, et peccant, qui eos nituntur excusare falsis glossis.

15. Si parochiani alicujus curati concubinarij publici bene Deum diligerent, deberent inhibere suo curato publico concubinario, ne missam, aut aliud divinum officium coram eis parochianis celebraret.

16. Facientes celebrare missam per sacerdotes concubinarios publicos peccant mortaliter.

17. Audientes scienter missas sacerdotum concubinariorum peccant mortaliter.

(12. *Propositiones decerpæ ex libro Augustini de Roma archiepiscopi Nazareni damnata in synodo Basileensi, sess. xxii, anno 1435, Concilior., edit. citat. tom. XVII, col. 322.*)

1. Christus quotidie peccat, et ex quo fuit Christus, quotidie peccavit, quamvis de capite Ecclesiæ Christo Jesu Salvatore nostro dicat se non intelligere, sed ad membra sua, quæ cum Christo capite unum esse Christum asseruit, intelligentiam ejus esse referendam dicat.

2. Non omnes fideles justificati sunt membra Christi, sed soli electi finaliter in perpetuum regnaturi cum Christo.

3. Secundum ineffabilem præscientiam Dei sumuntur membra Christi, ex quibus constat Ecclesia, quæ tamen non constat nisi ex eis, qui secundum propositum electionis vocati sunt.

4. Non sufficit Christo uniri vinculo charitatis, ut aliqui efficiantur membra Christi, sed requiritur alia unio.

5. Humana natura in Christo vere est Christus.

6. Humana natura in Christo est persona Christi.

7. Ratio suppositalis determinans humanam naturam in Christo non realiter distinguitur ab ipsa natura determinata.

8. Natura humana in Christo procul dubio est persona Verbi: et Verbum in Christo, natura assumpta, est realiter persona assumens.

9. Natura humana assumpta a Verbo ex unione personali, est veraciter Deus personalis et proprius.

10. Christus secundum voluntatem creatam tantum diligit naturam humanam unitam personæ Verbi, quantum diligit naturam divinam.

11. Sicut duæ personæ in divinis sunt æqualiter diligibiles, ita duæ naturæ in Christo, humana et divina, sunt æqualiter diligibiles propter personam communem.

12. Anima Christi videt Deum tam clare et intense, quantum clare et intense Deus videt se ipsum.

(13. *Propositiones Magistri Petri de Osma damnata in congregatione Complutensi, quarum condemnationem Sixtus IV confirmavit auctoritate Apostolica, anno 1489, const. Licet ea, Collect. concilior., edit. citat., tom. XIX, col. 378 seqq.*)

1. Peccata mortalia, quatenus ad culpam, et pœnam alterius sæculi, delentur per solam cordis contritionem sine ordine ad claves.

2. Confessio de peccatis in specie fuit ex aliquo statuto utilis Ecclesiæ, non de jure divino.

3. Præcogitationes confiteri non debent, sed sola displicentia delentur sine ordine ad claves.

4. Confessio debet esse secreta, id est de peccatis secretis, non de manifestis.

5. Non sunt absolventi poenitentes, nisi peracta prius poenitentia eis injuncta.

6. Papa non potest indulgere alicui viro poenam purgatorii.

7. Ecclesia urbis Romæ errare potest.

8. Papa non potest dispensare in statutis universalis Ecclesiæ.

9. Sacramentum Poenitentiae, quantum ad collationem gratiæ sacramentalis, naturæ est, non alicujus institutionis Veteris vel Novi Testamenti.

(14. *Propositiones duæ De anima rationali damnata a Leone X, sacro approbante concilio, constit. Apostolice regiminis, edita sess. viii, concilii Lateranensis v. Collect. concilior., edit. citat., tom. eod., col. 842.*)

1. Anima intellectiva mortalis est, saltem secundum philosophiam.

2. Anima intellectiva est unica in cunctis hominibus.

(15. *Articuli 41 Martini Lutheri, anno 1520, damnati ab eodem Leone X, constit. incip. Exsurge, Domine.*)

1. Hæretica sententia est, sed usitata, sacramenta novæ legis justificantem gratiam illis dare, qui non ponunt obicem.

2. In puero post baptismum negare re-